

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **R. P.**, narozen „X“, státní příslušnost Kosovo,
t. č. pobytem „X“,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**,
sídlem Olšanská 2176/2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 3. 2019, č. j. CPR-19395-2/ČJ-2018-930310-V246,

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, ze dne 6. 3. 2019, č. j. CPR-19395-2/ČJ-2018-930310-V246, a rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 28. 5. 2018, č. j. KRPU-94611-11/ČJ-2018-040026-SV, **se pro vadu řízení zrušují** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 8 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, ze dne 6.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 1. strana)

3. 2019, č. j. CPR-19395-2/ČJ-2018-930310-V246, kterým bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 5. 2018, č. j. KRPU-94611-11/ČJ-2018-040026-SV. Tímto rozhodnutím správní orgán prvního stupně podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) uložil žalobci zvláštní opatření za účelem vycestování, a to povinnost oznámit policii adresu místa pobytu, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii, každý den v době od 10:00 do 14:00 hodin se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly a osobně se hlásit u správního orgánu prvního stupně každé pondělí a středu v 9:00 hodin do doby, než vycestuje z území České republiky, nejpozději do konce doby k vycestování stanovené rozhodnutím o uložení správního vyhoštění. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud uložil žalované povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítal, že v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zcela absentuje odůvodnění, čímž došlo k porušení § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí odkázal toliko na zákonná ustanovení, aniž by uvedl, z jakých podkladů vycházel a jaké úvahy jej k danému rozhodnutí vedly, čímž zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Žalobce podotkl, že podle § 123b odst. 3 zákona o pobytu cizinců by rozhodnutí mělo obsahovat vypořádání s případnou nepřiměřeností vydaného rozhodnutí a úvahy o zkoumání neohrožení výkonu správního vyhoštění, což napadené rozhodnutí podle žalobce neobsahuje. Na tyto nedostatky žalobce upozorňoval již v odvolání, nicméně žalovaná se s danou odvolací námitkou vypořádala naprosto nedostatečně, neboť nevysvětlila, proč správní orgán prvního stupně pouze odkázal na ustanovení zákona a nic více neučinil, pouze dodala, že shromážděné podklady shledává dostatečnými, a doplnila úvahy, které podle ní byly známy i správnímu orgánu prvního stupně. Žalobce poznamenal, že žalovaná se tak snažila zhojit absenci odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, což ovšem podle žalobce nic nemění na tom, že předmětné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně mělo být zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla její zamítnutí pro nedůvodnost. Plně odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém se vypořádala s odvolacími námitkami, které považovala za obdobné jako námitky uplatněné v žalobě. Dodala, že ve svém postupu neshledala pochybení.

Replika žalobce k vyjádření žalované

4. Žalobce v replice ze dne 25. 6. 2019 uvedl, že žalovaná ve svém vyjádření nijak nenegovala žalobní námitky a blíže se k nim nevyjádřila. Žalobce zopakoval, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je v přímém rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu a žalovaná tuto nezákonnost a nepřezkoumatelnost aprobevovala, neboť se dostatečně nepokusila tyto nedostatky napravit.

Posouzení věci soudem

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

(K.ř.č. 1 – rozsudek - 2. strana)

5. Napadené rozhodnutí žalované soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
6. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
7. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že „[v] odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.“ Výkladem citovaného ustanovení se opakovaně zabýval i Nejvyšší správní soud, který například v rozsudku ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „... rozhodnutí musí splňovat předepsané náležitosti, a to jak formální, tak obsahové; ty vychází z § 68 [...] správního řádu [...] a představují je: výroková část, odůvodnění a poučení účastníků. Těžiště lze přitom spatřovat nejen ve výrokové části správního rozhodnutí, ale rovněž v jeho odůvodnění, jež má poskytnout skutkovou a právní oporu výroku rozhodnutí. Z odůvodnění jakéhokoli správního rozhodnutí tak musí být zřejmé, proč správní orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části rozhodnutí. Tyto důvody musí vycházet z provedeného dokazování, musí být jasné a přesvědčivé. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost. Náležité odůvodnění správního rozhodnutí má však vedle výše naznačené funkce i další rozměr, neboť podporuje smysluplný výkon práva na podání opravného prostředku; při neznalosti důvodů či úvah, jimiž se správní orgán při posuzování dané věci řídil, lze totiž právo na podání odvolání, příp. rozkladu – ač není právně popřeno – reálně uplatnit jen stěží.“
8. V projednávané věci rozhodovaly správní orgány o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 123b zákona o pobytu cizinců. Z odstavců 2 a 3 tohoto ustanovení přitom vyplývá, že „[z]vláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přiblíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.“ Vycházejí z citované judikatury Nejvyššího správního soudu zdejší soud zdůrazňuje, že je povinností každého správního orgánu rozhodujícího o uložení zvláštních opatření za účelem vycestování řádně zdůvodnit jím zvolený druh a stanovený způsob výkonu zvláštního opatření, přezkoumatelným způsobem vyložit své úvahy o tom, v čem spatřuje důvodné nebezpečí, že cizinec

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nevycestuje, i své úvahy o tom, zda uložení zvláštního opatření neohrozí výkon správního vyhoštění, a zároveň též odůvodnit, jak přihlédl k dopadům svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Žádné takové úvahy a zdůvodnění soud v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenalezl. Žalovaná tento nedostatek odůvodnění částečně napravila, neboť v napadeném rozhodnutí popsala, z čeho správní orgány dovodily existenci důvodného nebezpečí ve smyslu § 123b odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Ani žalobou napadené rozhodnutí však neobsahuje žádné zdůvodnění toho, proč byla žalobci uložena právě zvláštní opatření podle § 123b odst. 1 písm. a) a c) zákona o pobytu cizinců, a to konkrétně zrovna v rozsahu zvoleném správním orgánem prvního stupně, ani žádné úvahy týkající se možného ohrožení výkonu správního vyhoštění a případných dopadů rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života.

9. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí (ani jemu předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) není podle názoru soudu zřejmé, zda správní orgány při posuzování možnosti užití zvláštních opatření zvážily všechna relevantní kritéria a s jakými závěry. Soud tak dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů.
10. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalované pro vadu řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobce jednání požadoval. Vzhledem k tomu, že vytýkanými nedostatky bylo stíženo i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. v zájmu zachování dvojinstančnosti řízení a možnosti obrany v režimu správního řízení zrušil také rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalované k dalšímu řízení, v němž bude žalovaná podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázána právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku.
11. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalované zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení v celkové výši 8 228 Kč. Náhrada se skládá z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce po 3 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a) AT; podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT] a z částky 1 428 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů. Náhradu nákladů spojených s podáním repliky k vyjádření žalované soud žalobci nepřiznal, neboť se nejedná o důvodně vynaložené náklady řízení, když toto podání neobsahuje žádnou novou argumentaci.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 23. července 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce